

KİTAP GEZGİNLERİ

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

KİTAP GEZGİNLERİ

James Riley

Özgün adı: Story Thieves

ISBN: 978-605-188-808-8

Metin © James Riley, 2015

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Dystel Goderich & Bourret ve Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmış olup Beyaz Balina Yayınlarına aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı ve Cilt: Deniz Matbaa Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

KİTAP GEZGİNLERİ

James Riley

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

*Kurgusal karakterlerim için...
Sizden çok ama çok özür dilerim.*

1. BÖLÜM

Owen dehşetle çığlık atmak istiyordu. Ama ses dudaklarından dökülmüyordu; kâbus devam ediyor, Owen'ı yüreğinin ta derininde tek bir soru sormaya itiyordu:

“Üç bölü dört çarpı iki bölü üçün kaç ettiğini söyleyebilecek olan var mı?”

Bay Barberry sınıfın ön tarafındaki tahtanın yanında dikilmiş, birinin el kaldırmasını bekliyordu.

Hayır, soru *bu* değildi. Esas soru şuydu: Şu hayatta kesirlerden daha sıkıcı bir şey olabilir miydi? Bay Barberry bir gönüllü çıkmasını beklemekten vazgeçip rastgele birini seçerken Owen kaşlarını çatı. “Mari? Üç bölü dört çarpı iki bölü üç?”

Yapacak hiçbir şey olmadan, gözleri bağlı, ağaç adları saymaya zorlanarak penceresiz ve kapısız bir odada kilitli kalmak? Bu çok sıkıcı olurdu ama kesirlerin sıkıcılığına yaklaşamazdı bile.

Mari, “Bir bölü iki,” diye yanıtladı, Bay Barberry de başıyla onayladı.

Mesela biri sana, seni saatlerce uyanık tutacak kadar gazoz içirse, sonra da mobilya yapım talimatları okusa? Hem de başka bir dilde?

Peki kazara yeni bir dil öğrenmeye başlarsan ne olacaktı? Bazıları buna kesinlikle değdiğini düşünebilirdi. O yüzden bu seçenek hemen elendi.

Bay Barberry, “Owen?” dedi. “Sen söyle bakalım, bir bölü üç çarpı iki bölü üç?”

Owen yapmacık bir coşkuyla, “İki bölü dokuz?” dedi.

Bay Barberry, “Doğru,” dedi ve Owen’ı bir kez daha hayallerle baş başa bırakarak tahtaya döndü.

Belki hastalanıp eve kapanmak ve sadece bilgilendirici reklamların gösterildiği bir kanala ayarlı televizyonu izlemekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar ateşlenmek. *Bu* gerçekten çok sıkıcı olurdu.

Bay Barberry, “Bir bölü üç çarpı bir bölü üç?” diye sordu. “Gabriel?”

Gabriel donuk gözlerle, “Bir bölü dokuz?” diye yanıtladı.

Hayır, kesirler hâlâ bir numaraydı. Açık ara farkla.

Keşke elektrik akımında bir dalgalanma olsa da zil erken çalsaydı. Kuşkusuz bu daha önce hiç olmamıştı ama Owen iflah olmaz bir iyimserdi. Bununla da gururlanıyordu zira bu matematik problemleriyle karşı karşıyayken iyimser olmak kolay iş değildi.

Bay Barberry, “Peki ya dört bölü beş çarpı bir bölü sekiz?” diye sordu. “Bethany, buna sen cevap vermek ister misin?”

Yanıt gelmeyince Bay Barberry sınıfa döndü. “Bethany?”

Owen omzunun üstünden geriye bakınca Bethany’nin kam-

burunu çıkarıp matematik kitabına kapandığını fark etti, kafası görünmüyordu bile. Gerçekten uyumuyordu herhâlde? Bu çok cesurca olurdu. Aptalca ama cesurca.

Öyle ya da böyle en azından bir şey oluyordu, bu da dersin *onda bir* oranında daha az sıkıcı olduğu anlamına geliyordu. Owen eliyle gülümsemesini sakladı. Onda bir! Hah!

Bay Barberry, “Bethany!” diye bağırdı.

Bethany sandalyesinde zıpladı, matematik kitabı öne düşünce altındaki şey ortaya çıktı: *Charlie’nin Çikolata Fabrikası*.

Eyvah.

Bethany yüzünde korku ve şaşkınlıkla etrafına bakınırken Bay Barberry öfkeli gözlerini ona dikmekle yetindi. Bay Barberry’nin bağırıma başlamasını bekleyen Owen yüzünü buruşturdu ama neyse ki tam o sırada zil çalmaya başladı, öğle teneffüsüydü.

Bay Barberry, “Tamam, gidebilirsiniz,” dedi. “Bethany, sen hariç.”

Kız başıyla onayladı, bronz rengi uzun saçları yüzüne düştü. Owen dönüp kıza anlayışlı gözlerle baktı. Derken garip bir şey fark etti.

Kızın çenesindeki çikolata mıydı?

Ama sonra diğer öğrenciler araya girip görüşünü engelledi. Owen omuz silkti, azar ıstırmak istemiyordu. Ayrıca öğle teneffüsü kesirlerden uzak en az yarım saat demekti.

Yemek sırasında beklerken Owen bunu da en sıkıcı şeyler listesine eklemesi gerektiğini düşündü, ardından üzerinde piz-za ve süt olan tepsisiyle kafeteryada dolanarak kendine bir yer aradı. Sınıfındaki erkeklerin oturduğu masayı gözüne kestirdi ama yaklaştığında çocuklar onu görmezden geldi, o da zaten yalnız oturmayı planlamış gibi yürümeye devam etti.

Bu yüzden yanına kitap almıştı ya. İlk kez yalnız oturmu-yordu.

Owen *Kiel Bastıbacak ve Her Şeyin Sonu*'nu şimdiye dek iki kere okumuştı ama serinin yedinci kitabı haftaya çıkıyor-du, arayı kapatmanın zararı olmazdı. Üstelik annesinin orada çalışmasına karşın, kütüphaneden bir kopya almak hiç kolay olmuyordu. Her şey bir yana, bu, Doktor Hakikat'in Kiel'in öğretmeni olan Üstat'a sürpriz saldırısıyla biten kitaptı. Owen, Üstat'ın ölmesi ihtimali karşısında gözyaşlarına boğulan en az beş kişi tanıyordu. Ve seriye Harry Potter araklaması diyen, ki bir açıdan öyleydi, ama yine de bayılan on kişi sayabilirdi.

Owen, Üstat'ın baş aşağı kulesine Doktor Hakikat'in zorla girdiği son bölümü okumaya başlamıştı ki göz ucuyla Bethany'nin kafeteryaya girdiğini gördü. Kız kafeteryanın di-ğer ucuna gidip bir masaya çöktü, sonra kitabını çıkarıp etrafa şüpheyle göz gezdirdi. Başını eğdi, bir şeyler yedi ve oturduğu yerde doğrulup yine etrafına bakındı.

Bu kız ne yapıyordu böyle? Kitabın arkasında bir şey mi yiyordu? Yemek almış mıydı ki? Yoksa...

Eyvah. Şu an dosdoğru *Owen'a* bakıyordu.

Owen hızla bakışlarını kaçırdı ama çok geç kalmıştı. Kız kitabın kapağını çarparak kapattı, ona ters ters baktı ve kızgınlıkla üfleyerek kafeteryadan çıktı.

Owen iç çekip elindeki kitabı masaya bıraktı. Bethany muhtemelen azar işitince utanmıştı, gözler üzerine dikilsin istemiyordu, yani Owen durumu daha da kötüleştirmişti. Harika.

Owen suçluluk duygusuyla yerinden kalktı ve özür dilemek ya da bir şaka yapmak için Bethany'nin peşinden gitti. Ama koridora çıktığında Bethany'den iz yoktu. İşin aslı, bir kilitli dolabın altında, yerde duran *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* dışında koridor bomboştu. Bu Bethany'nin az önce okuduğu kitaptı.

Ha? Kitabını yerde bırakmakla kalsa iyiydi, Owen ta uzakta bile bunun annesinin kütüphanesinden alındığını görebiliyordu. Kitap kendisine ait bile değildi!

Ya şu kapaktakiler çikolata lekesi miydi?

Bu hiç de *hoş* değildi. Bethany'nin aklı neredeydi? Kim bir kitabı ödünç alıp hikâyeye cuk otursa bile kitabın her tarafını çikolatayla kaplardı ki? Başkaları da bu kitabı okumak isteyecekti ve kitabın yemek lekeleriyle kaplı olması kimsenin hoşuna gitmezdi.

Owen başını iki yana sallayarak kitabı yerden aldı ve çantasına attı, sonra kafeteryaya döndü. Doktor Hakikat'in Üstat'a saldırısı gibi daha önemli işlerle uğraşması gerekiyordu. Ne

yazık ki tam o sırada zilin insafsızca çalacağı tuttu. Eh, sürpriz olmamıştı. Owen iç geçirdi, çöpünü attı ve beyin uyuşturan derslere geri döndü.

Sonra nihayet gün bitti, Owen topla fırlatılmış gibi kendini okul kapısından dışarı attı. Dışarıda olmak o kadar iyi geldi ki annesinin neredeyse her gece çalıştığı kütüphaneye hızlı hızlı yürüdü. Owen okul çıkışında annesinin yanına uğrar ve elinden geldiğince ona yardım ederdi; bunu kısmen annesi istediği, kısmen de onca kitabın arasında olmayı eğlenceli bulduğu için yapıyordu.

Oradan oraya koşuşturan annesine merhaba dedi, ardından her zamanki yerine, birkaç saat boyunca insanların ödünç aldığı kitapları kaydedeceği danışma masasına geçti. Bu iş bir yandan ilginç (insanların ne okuduğunu görüyordu), bir yandan utanç verici (insanların ne okuduğunu görüyordu), bir yandan da sıkıcı (insanların ne okuduğunu görüyordu) olabiliyordu. Genellikle her beş dakikada bir bunların en az üçte ikisi denk geliyordu, bu gece de farklı değildi.

Sonunda yoğunluk yatıştığında Owen içini çekerek ev öddevini çıkardı, annesi ne kadar meşgul olursa olsun *Owen'in* meşgul olmadığını fark edip ödevini yapmasını söyleyecekti zaten. Ama matematik kitabını çıkarmaya davrandığında çantasında Bethany'nin kitabını, *Charlie'nin Çikolata Fabrikası'nı* buldu.

Tüh. Bu tamamen aklından çıkmıştı. Kitabı, Bethany'ye geri verme niyetiyle almıştı. Çikolata lekeleri yüzünden ona kınayan bakışlar atacaktı. Ama şimdi düşününce, Bethany öğle

teneffüsünden sonraki fen dersine gelmiş miydi? Kızı o derste de öğleden sonraki diğer derslerde de gördüğünü hatırlamıyordu. Belki o kadar çikolatayı mideye indirip peçete yerine kütüphanenin kitabını kullandıktan sonra hastalanıp eve gitmişti.

Owen omuz silkip kitabı kütüphane kayıtlarına geçirdi. Bethany kitabı tekrar almak isterse nerede bulacağını biliyordu.

Annesi onu, kitabı raflara geri dönmesi gereken yığına koyarken yakalayınca ters ters baktı. Owen içini çekerek ayağa kalktı, başına gelecekleri biliyordu. “Bunların hepsi çocuk bölümüne gidecek,” dedi annesi. “Kapıları kilitliyorum ama daha sonra ofiste halletmem gereken bir iki şey var, sen de işin bitince ev ödevlerini tamamla.”

Of. Tabii. Owen boyunun yarısına gelen yığını kucakladı, kitapları ağır adımlarla çocuk bölümüne geri götürdü.

Çocuk bölümü her zamanki gibi karman çormandı, sanki bir kasırga kopmuş, bir nükleer bombayı alıp Rick Riordan kitaplarının tam ortasına sürüklemişti. Owen iç geçirip kitapların arasına daldı, gözüne çarpan ilginç kitapları bir kenara ayırıyordu. Kitapları ayıklayıp düzenlemenin tek bir iyi yanı vardı, zaman zaman eline güzel kitaplar geçiyordu.

On dakika sonra ağzına kadar dolu rafların üzerinde duran birkaç kitap yığınıyla, çocuk bölümü en azından daha düzenli hâle gelmişti. Owen yerlerine yerleştirmek için getirdiği kitap yığına hüzünle baktı, sonra tekrar iç çekip *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'nı eline aldı, kitaba yer kalmamıştı.

Ama Roald Dahl kitapları için *D* bölümünü bulduğu sırada garip bir şey oldu. Eli... zıpladı.

Eline ve elindeki kitaba baktı, herhâlde ona öyle gelmişti. Elindeki kitap tekrar zıpladı.

“Amanın!” nidasıyla kitabı elinden düşürdü. Kitap pat diye yere çarptı ve bir an öylece kaldı.

Sonra üçüncü kez zıpladı.

Neler oluyordu? Kapak ve sayfalar kendi kendine açılıp çevrilirken Owen geriledi. Kitabın içine hayaletler mi girmişti? Bütün kütüphane hayaletlerle dolu olabilir miydi? Çok korkmasına rağmen bunun müthiş olduğunu düşünmesi garip miydi?

Sonra Owen’ın hiç beklemediğı bir şey oldu.

Kitabın ortasından çikolataya bulanmış beş parmak çıktı, kitabın sırtını kavrayan parmaklar kendilerini dışarı çekmeye başladı.

2. BÖLÜM

Bethany ikolata kaplı elleriyle kendini yavaş yavaş *Charlie'nin ikolata Fabrikası*'nın içinden çıkarırken iç çekti. Neden bu kadar uzun kalmıştı? Çok ama çok geç olmuştu. Ama Bay Barberry ya da annesinden azar işitmeden çikolata nehrinin arkasına saklanmak ve Umpa-Lumpaların çalışmasını izlemek o kadar rahatlatıcıydı ki.

Kafasını kitaptan çıkardı ve birden geç kalmaktan çok, Owen yüzünden endişelenmesi gerektiğini anladı. Sınıf arkadaşı olan bu kahverengi saçlı, sıradan görünümlü oğlan ona bakıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Owen neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Bethany?" dedi.

Bethany ürkekçe, "Owen!" dedi ve hızla kendini kitaptan çekip çıkardı, kitabı tekmeleyerek kapattı.

Owen bir kıza bir çikolata kaplı kitaba bakarak, "Sen... kitabın içinde miydin?" diye sordu.

"Saçmalama," dedi Bethany, yapmacık bir kahkaha atarak. "Beni görmedin, hepsi bu. Ta ne zamandır şurada oturmuş kitap okuyordum."

Owen başını iki yana salladı. Yeri işaret ederek, "Kitap

elimdeydi,” dedi. “Birden zıplamaya başladı, sonra da içinden sen çıktın. Seni *gördüm!*”

Bethany, “Daha neler!” dedi, kitabı yerden alıp ona gösterdi. “Kitabın içine nasıl girmiş olabilirim ki? Baksana, kâğıt bu kâğıt!” Kitabı indirip, “Çok fazla kitap okuyorsun,” diye homurdandı.

Owen bir şey söylemek için ağzını açtı, bakışları Bethany’nin bel hizasında tuttuğu kitaba kaydı ve ciyaklamaya benzer tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Bethany aynı yere baktı ve başparmağının kitabın içine girdiğini görünce inledi.

Evet, *bu* işini hiç de kolaylaştırmıyordu. Of.

Ciyaklamaları gitgide yükselen Owen telaşla geri geri gitmeye, kızıdan uzaklaşmaya başladı.

Bethany, Owen’ın gittikçe yükselen sesinden rahatsız olup onu susturacakken bir şey hatırladı. Bazı günler tatlıdan başka bir şey yenmeyecek kadar kötü geçiyordu, bu yüzden Bethany öğle yemeği için kitaptan çikolata çıkartmış, Owen da tam o sırada onu görmüştü. Bethany’yi zıvanadan çıkartan Owen’dı.

Annesinin sabahki keyifsizliğinin ardından; Bay Barberry’nin kesirlerle ilgili bitmek bilmeyen korkunç dersinin ve Bethany’ye bağırmasının ardından; Prydain, Oz ya da Harikalar Diyarı’nda araştırma yapması gerekirken sınıfta oturmak zorunda kalmasının ardından, Owen’ın onu öğle yemeğinde az kalsın yakalayacak olması bardağı taşırmıştı. Yetmişti artık: Okuldan, öğretmenlerinden, annesinden, *her şeyden* fenalık gelmişti. Günün

geri kalanını kurgusal dünyada geçirmeye kararlı hâlde kafeteryadan çıkmıştı. Her şeyden o kadar bunalmıştı ki kitabın içine dalmak için güvenli bir yere gitmeyi bile bekleyememişti. Ceza alıp dersler bittikten sonra okulda kalması gerekebilirdi, evet, ama daha önce de ceza almış, işten eve çok geç gelen annesinin ruhu bile duymamıştı. Bethany eve ondan önce döndüğü sürece başı derde girmezdi.

Ama evde *değildi*, üstelik Owen onu bir kitaptan dışarı çıkarken yakalamıştı. Bu iş çok *ileri* gitmişti.

“Owen,” diyen Bethany, onu gömleğinden yakalayıp çocuk kitapları bölümüne geri çekti. “Sessizce söyleyeceklerimi dinleyeceksin yoksa *seni* Çikolata Fabrikası’na atarım. Beni anladın mı?”

Owen başını hızlıca sallayınca Bethany onu bıraktı. Owen hemen kütüphanenin çıkışına doğru atıldı.

Bethany dişlerini sıktı, Owen’ın elini yakaladı ve onu yerde duran yığındaki kitaplardan birinin içine çekti, kitabın adına bile bakmamıştı. Bethany önde, Owen arkada sayfalara öyle hızlı girdiler ki Owen muhtemelen nasıl olduğunu görmedi bile.

Böylece kendilerini alevler içindeki Londra’nın ortasında buldular, dev yeşil ışınlar etraflarını saran binaları havaya uçuruyordu.

Owen, “AH!” diye bağırdı, ölümcül ışıklardan biri hemen başının üstünden geçince susuverdi.

Bethany onu yanmış bir binanın yıkıntılarına itti, sonra peşinden ilerledi. İstilanın gümbürtüsü arasında, “Bunlar Marslı!” diye bağırды, robotik dokunaç bacaklarının üzerinde şehirde sürünen, her şeye ve her yere yeşil ışınlarıyla ateş eden, dev yuvarlak uzay gemilerini işaret etti. “*Dünyalar Savaşı*’nın içindeyiz. Sakin ve sessiz ol yoksa o Mars lazerleriyle seni parça pinçik ederler.” Hemen önlerinde bir şey havaya uçunca Owen yerinden zıpladı ama Bethany onu tekrar gömleğinden yakaladı. “Sessiz olur gözlerine görünmezsen başımız belaya girmez. Hepsi hastalanıp soğuk algınlığı ya da mikroplar yüzünden ölecek.”

Owen “Marşlılar mı?” dedi, sesi o kadar kısıktı ki dışarıdaki curcunadan duyulmuyordu. Sokağa baktı, bir araba havaya uçunca geri sıçradı. “Gerçekten mi? Marşlılar mı?”

Buna nasıl yanıt vereceğini bilemeyen Bethany duraksadı. “*Burada*, kitapta gerçek. Yoksa Marşlılar Londra’yı gerçekten yok etmiş değil. Öyle olsa herhâlde haberleri gelirdi.”

Owen ona şaşkın şaşkın baktı, sonra başını yine dışarı uzattı. “Ama... ordu nerede? Onlarla kim savaşıyor?”

Bethany yüzünü buruşturdu. “Kitabı okuyalı epey oldu ama sanırım ordu fena bozguna uğradı. Marşlılarla savaşmakta silahlar yetersiz kalıyor. Ama burada olmamızın nedeni bu değil!” Owen’ı yine içeri çekti ve dosdoğru gözlerinin içine baktı. “Bundan kimseye söz edemezsin Owen. Aslına bakarsan bundan *bana* bile söz edemezsin çünkü bir daha hiç

konuşmayacağız. Çünkü bu sırrı çok iyi saklayacaksın. Beni anladın mı?”

Owen bir an ona bakakaldı, sonra başını iki yana sallayıp onu itti. Dışarıyı işaret ederek, “Onlara yardım etmemiz gerekmez mi?” diye bağırdı. “Onlara Marslıların nasıl hastalandığını söyleriz, böylece kendilerini koruyabilirler. Uzaylıların üstüne üstüne hapsirsin, deriz.”

Owen esas konuyu gerçekten anlamıyordu. Bethany, “Hayır,” dedi. “Kitap çoktan yazıldı. Onu değiştiremeyiz. Olan biteni anlayamıyorsun galiba.”

Owen, “Ama şu an yaşanırken nasıl yazılmış olabilir?” diye bağırdı. “Baksana!”

Bethany iç çekti, Owen’ın elini yakaladı ve zıplayıp ikisini de kitaptan çıkardı; dikkatli davranmaya vakti olmadığından bu sefer işi ağırdan almadı. *Dünyalar Savaşı*’ndan dışarı fırladılar ve Bethany’nin düşündüğünden daha sert bir şekilde yandaki kitaplığa çarptılar. Owen tek kelime etmeye fırsat bulamadan Bethany başka bir kitap kaptı ve Owen’ı dosdoğru sayfaların içine itti. Owen şaşkınlıkla bağırdı ama sonra satranç tahtası şeklinde bir alana indiklerinde sessizleşti, gözünü manzaradan alamıyordu.

Bethany, “Anladın mı?” dedi. “Kitapların içindeyiz. Bu kurgusal dünya Owen. Burada bir şeyleri değiştiremezsin çünkü çoktan yazıldılar. *Dünyalar Savaşı*’nın son sayfalarına atlaydık Marslılar tamamen yenilmiş olacaktı. Atlamadan önce

hangi kitap olduğuna bakmamıştım, hepsi bu.” Ki bu asla ama asla yapmadığı korkunç bir şeydi. Ama özel bir durum söz konusuydu.

Owen onu duymuyor gibiydi. Elini uzattı, kanatlı, minicik bir sallanan at parmaklarına kondu.

“Neredeyiz biz?” diye fısıldayınca at ona kişnedi.

“Harikalar Diyarı,” dedi Bethany. “Yani *Aynanın İçinden*. Yani yine Harikalar Diyarı sanırım ama bunun nasıl olduğunu hiçbir zaman tam anlayamadım.”

Owen, “Harikalar Diyarı mı? Alice’teki gibi mi?” diye sordu. Bu sırada saçlarının arasına bir ekmek-kelebek kondu.

“Muhtemelen Alice şu sayfanın bir yerlerinde adsız ormana doğru yola koyulmuştur,” dedi Bethany. “Ana karakterlerden uzak durmaya çalışırım, bu hikâyeyi berbat etmemenin en iyi yoludur. Ayrıca bu şekilde olay örgüsüne dâhil olmak zorunda kalmadan keyfime bakabiliyorum.”

Owen ona döndü, akla hayale gelmez çeşit çeşit böcek etrafında uçuşuyordu. “Ne olur bana bunun bir rüya olmadığını söyle. Öyle olmalı, danışma masasında uyuyakalmış olmalıyım ama *yalvarırım* bu bir rüya olmasın...”

Bethany uzanıp onu var gücüyle çimdikleyip hıncını aldı. Owen inleyerek kolunu çekti ve ona ters ters baktı. “Hayır demen yeterliydi!”

Bethany omuz silkti. “Peki konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Bundan bir daha asla söz etmeyeceğiz, dedik?”

“Bunu nasıl *yapabiliyorsun?*” diye sordu. “Sen... sen kitapların içine nasıl dalabiliyorsun? Sonuçta kâğıda yazılmış sözcüklerden ibaretler.”

Bethany iç geçirdi. “Öyleler ama şu anda sen de öylesin. Sessiz kalabilirsen sana ne yaptığımı gösteririm. Ama bu sefer bağırarak, çığlık atmak yok, tamam mı?”

Owen başıyla onayladı. Bethany onun kolunu yakaladı ve her ikisini de bu kez daha nazıkçe kitaptan dışarı, kütüphaneye çıkardı. Kolunu bıraktı, elini kaldırıp yavaşça *Aynanın İçinden*’e soktu.

Parmakları sayfaya dokunduğunda eriyip yeniden şekil aldılar, her biri ait olduğu kısmı anlatan “eklemler,” “tırnak” ve “başparmak” gibi çeşitli kelimelere dönüştü. Bu sözcükler kek hamuru gibi sayfaya yayıldı, kitabın içine çekildi. Bethany sonunda kolunu ta omzuna kadar kitaba soktu.

“Şu an sana Harikalar Diyarı’ndan parmak sallıyorum,” dedi.

Owen tuhaf bir şekilde güldü, sonra yüzünü acayip bir şekilde soktu ve bayılıp sırtüstü yere düştü.

Bethany başını iki yana sallayarak iç çekti. “Uzaylı istilasında, sallanan at sineğinde sorun yok ama *bu* seni bayılttı, öyle mi?”

